

Romanitatea românilor în viziunea istoricilor

Romanitatea este elementul esențial al identității lingvistice și culturale ale poporului român, asemenea altor popoare ale Europei (italieni, francezi, spanioli, portughezi), românii vorbesc o limba romanică formată pe baza latinei populare vorbite în Imperiul Roman.

Geto-dacii reprezintă aripa nordică a tracilor - triburile geto-dacice au fost unificate de Burebista (82-44 îH), ajutat de marele preot Deceneu. După moartea acestuia, statul a fost refăcut de Decebal (87-106 dH). El a stabilit capitala la Sarmizegetusa.

În urma războaielor cu romanii (101-102) (105-106), conduși de Traian, Dacia va fi cucerită și transformată în provincie romană. Din anul 106, începe romanizarea oficială a Daciei la nord de Dunăre care durează până în anul 271.

În acest an împăratul roman Aurelian, retrage armata și administrația de la sud de Dunăre. Din 271, romanizarea a continuat dar pe cale neoficială.

Romanizarea - procesul istoric complex prin care civilizația romană pătrunde în toate compartimentele vieții unei provincii încât duce la înlocuirea limbii populației supuse cu limba latină. Limba română este o limbă neo-latină. La formarea acesteia, au contribuit trei elemente:

- substratul geto-dacic (160-170 de cuvinte cu 1400 derivate)
- substratul latin (60-70% din vocabularul limbii române)
- substratul slav (10-15% din vocabularul limbii române)

Există diferite - {
- dialecte ale limbii române: - vorbit pe întregul teritoriul României dar și în comunitățile românești din țările vecine
- dialecte sud-dunărene - aromân, istro-aromân, megleno-român
- graiuri românești - moldovenesc, muntenesc, oltenesc, maramureșean, argeșean, ardelean

Precizarea istoriei române:

- Antichitatea - până în secolul IX
- Evul Mediu - secolul IX - 1821
- Epoca Modernă - 1821 - 1918
- Epoca contemporană - 1918 - în zilele noastre

Domnitorii Medievali

La sfârșitul secolului al XIV lea, imperiul otoman, ajunsese pe linia Dunării. Țările române, deveneau la rândul lor, obiect al expansiunii otomane care își propunea să ajungă prin Belgrad și Viena, în inima Europei. În anumite momente, imperiul otoman a încercat să transforme Țările Române în pašalâcuri (provincii turcești), însă pentru turci s-a dovedit mai profitabil să păstreze autonomia (libertate doar pe plan intern) spațiului românesc.

Țările Române, au folosit în luptele cu turcii, tactica pământului pârjolit, iar strategia utilizată a fost una defensivă.

Mircea cel Bătrân - 1386 – 1418 – Țara Românească, a avut tactică defensivă. În 1395 – sultanul Baiazid I, face o expediție în Țara Românească pentru cucerirea acesteia. Lupta se dă la Rovine încheindu-se cu victoria lui Mircea. Consecințele luptei au fost: organizarea primei coaliții împotriva turcilor, inițiată de regele Ungariei și cu participarea altor state creștine – cruciadă – lupta creștinilor contra musulmanilor.

Vlad Țepeș – 1448, 1456-1462, 1476 – a avut tactică ofensivă. În 1459 – refuză plata tributului către turci; în 1460 – încheie o alianță cu regele Ungariei – Matei Corvin; între 1461-1462, organizează o campanie în sudul Dunării. Consecințele : - imperiul Otoman, întreprinde o campanie de pedepsire cu forțe net inferioare. Vlad Țepeș aplică tactica pământului pârjolit; în 1462 are loc atacul de noapte împotriva taberei otomane, în apropiere de Târgoviște – victoria lui Vlad Țepeș fiind de scurtă durată, deoarece nu primește ajutorul promis de Ungaria; își pierde tronul fiind arestat și închis la Buda.